

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie

RWA– 61/7/2003/MB

Warszawa, dn. 28 listopada 2003 r.

DECYZJA NR RWA - 19/2003

I. Na podstawie art. 23 c ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 86, poz. 804 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2002 r. Nr 18 poz. 172 z późn. zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje się, iż stosowanie przez Biuro Podróży NIL – POL TOUR s.c. z siedzibą w Warszawie zapisów zawartych w „*Ogólnych warunkach uczestnictwa w imprezach turystycznych organizowanych przez Biuro Podróży Nil – Pol Tour*” o następującej treści:

3.7 „*Zmiany kursów walut oraz cen transakcyjnych stanowiących podstawy kalkulacji ceny imprez mogą spowodować wzrost ceny imprezy nie wyższy niż 10 %.*”

3.8 „*Wzrost ceny będzie skuteczny w stosunku do Uczestnika wyłącznie po dostarczeniu Uczestnikowi pisemnego zawiadomienia co najmniej 14 dni przed datą imprezy.*”

stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającą na posługiwaniu się w „*Ogólnych warunkach uczestnictwa (...)*” zapisami niezgodnymi z art. 17 ust. 1, a także art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 55, poz. 578) i **nakazuje zaniechanie jej stosowania**.

II. Na podstawie art. 23d ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 86, poz. 804 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2002 r. Nr 18 poz. 172 z późn. zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza się, iż podawanie przez Biuro Podróży NIL – POL TOUR s.c. w Warszawie w cenniku znajdującym się w katalogu, a także na stronach internetowych cen za oferowane przez Biuro Podróży NIL – POL TOUR usługi w walucie obcej (dolarach USA) **nie narusza zbiorowych interesów konsumentów**.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadził analizy wzorców umownych stosowanych przez organizatorów turystyki (biura podróży) w zakresie ich zgodności z prawem. W ramach tych działań Delegatura UOKiK w Warszawie przeprowadziła m.in. analizę „*Ogólnych warunkach uczestnictwa (...)*” Biura Podróży NIL – POL TOUR s.c. z siedzibą w Warszawie (*dalej: Biuro*), które stanowią integralną część umowy o świadczenie usług turystycznych Biura.

W ww. „*Ogólnych warunkach uczestnictwa (...)*” Biuro stosowało zapisy, których treść była niezgodna z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 55, poz. 578), co - zdaniem Prezesa Urzędu - stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Jednocześnie na stronach internetowych, a także w katalogu, Biuro podawało ceny za oferowane przez siebie usługi w walucie obcej (dolarach USA).

W związku z powyższym, postanowieniem z dnia 30 czerwca 2003 r., Prezes Urzędu wszczął postępowanie w sprawie uznania, iż stosowanie przez Biuro Podróży NIL - POL TOUR zapisów zawartych w „*Ogólnych warunkach uczestnictwa (...)*” **pkt 3.7 i 3.8**, a także podawanie cen za oferowane przez Biuro usługi w walucie obcej stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającą na posługiwaniu się w „*Ogólnych warunkach uczestnictwa (...)*” zapisami niezgodnymi z art. 17 ust. 1, a także art. 17 ust. 2 ustawy o usługach turystycznych, a także na naruszeniu „zasady walutowości” wyrażonej w art. 358 § 1 Kodeksu cywilnego.

W przedmiotowym postanowieniu Prezes Urzędu wskazał, iż kwestionowane przez niego zapisy **3.7 i 3.8** zawarte w „*Ogólnych warunkach uczestnictwa (...)*” stosowanych przez Biuro mają charakter bezprawny, ponieważ są sprzeczne z ustawą o usługach turystycznych, a także mają charakter działań godzących w zbiorowy interes konsumentów.

Prezes Urzędu wskazał także, iż podawanie cen w walucie obcej może naruszać zasadę walutowości wyrażoną w art. 358 § 1 Kodeksu cywilnego.

Jednocześnie, postanowieniem z dnia 30 czerwca 2003 r. Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów katalog prezentujący ofertę Biura Podróży NIL – POL TOUR s.c., zawierający „*Ogólne warunki uczestnictwa (...)*” oraz „*Cennik imprez Nr 1/2003.*”

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania administracyjnego, Biuro, odniosło się do zarzutów postawionych w postanowieniu o wszczęciu postępowania w tym do kwestii podawania cen w walucie obcej.

W piśmie z dnia 8 sierpnia 2003 r., Biuro przedstawiło zmienione brzmienie zapisów **3.7 i 3.8**.

Uzupełnieniem przedmiotowych wyjaśnień były przesłane przez Biuro, pismem z dnia 11 września 2003 r. zmienione „*Warunki uczestnictwa*” wraz z „*Umową o świadczenie usług turystycznych*”.

W piśmie z dnia 29 października 2003 r., Biuro zobowiązało się do skreślenia zapisu **pkt 3.6** ” zakwestionowanego przez Prezesa Urzędu w toku postępowania.

Potwierdzeniem powyższego było przesłanie przez Biuro pismem z dnia 6 listopada 2003 r. „*Warunków uczestnictwa*”, w których **pkt 3.6** został skreślony.

Pismem z dnia 13 listopada 2003 r., Prezes Urzędu zawiadomił Biuro o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie, został wyznaczony

termin na zapoznanie się strony z aktami niniejszej sprawy.

Biuro nie skorzystało z prawa do zapoznania się z całością akt sprawy.

W toku postępowania dowodowego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje.

Przedmiotem działalności Biura Podróży NIL – POL TOUR s.c. z siedzibą w Warszawie jest organizowanie imprez turystycznych. Biuro jest organizatorem turystyki w rozumieniu art. 3 ust. 5 ustawy o usługach turystycznych.

Ww. ustawa określa warunki świadczenia przez przedsiębiorców i przedsiębiorców zagranicznych w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. z 1999 r. Nr 101, poz. 1178 z późn zm.), usług turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także za granicą, jeżeli umowy z klientami o świadczenie tych usług są zawierane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 1 ww. ustawy).

Przedmiotowa ustawa w rozdziale trzecim zawiera kompleks przepisów dotyczących ochrony klienta.

Powyższe przepisy w zakresie dotyczącym zawierania umów między organizatorami turystyki a konsumentami mają stanowić *lex specialis* w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego.¹ Dopiero w przypadkach nieuregulowanych ww. ustawą do umów z klientami zawieranych przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych stosuje się przepisy kodeksu cywilnego oraz inne przepisy dotyczące ochrony konsumentów (art. 11 ww. ustawy).

Ustawa o usługach turystycznych w rozdziale trzecim określa w szczególności:

- zakres informacji, które organizator turystyki jest obowiązany podać klientowi, a także skutki nie dopełnienia tego obowiązku,
- obligatoryjną treść umowy,
- obowiązek ubezpieczenia NNW i KL na rzecz konsumenta,
- formę umowy,
- przesłanki i warunki umożliwiające zmianę przez organizatora ceny,
- odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o usługę turystyczną.²

Cechą specyficzną umowy o świadczenie usług turystycznych jest fakt, iż informacje pisemne udostępniane klientom przez organizatorów turystyki lub pośredników turystycznych zawarte w szczególności w broszurach, folderach, i katalogach stają się elementem umowy jeżeli umowa z klientem nie zawiera odmiennych postanowień.

Biuro w „*Ogólnych warunkach uczestnictwa (...)*” stosowało następujące zapisy odnośnie zmiany ceny:

Pkt 3.7 „*Zmiany kursów walut oraz cen transakcyjnych stanowiących podstawy kalkulacji ceny imprez mogą spowodować wzrost ceny imprezy nie wyższy niż 10 %.*”

Pkt 3.8 „*Wzrost ceny będzie skuteczny w stosunku do Uczestnika wyłącznie po dostarczeniu Uczestnikowi pisemnego zawiadomienia co najmniej 14 dni przed datą imprezy.*”

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych „Cena ustalona w umowie nie może być podwyższona, chyba, że Umowa wyraźnie przewiduje możliwość podwyższenia

¹ E. Łętowska, *Prawo umów konsumenckich*, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 2002, s.499.

² E. Łętowska, *Prawo umów...*, s.501- 505.

ceny, a organizator turystyki udokumentuje wpływ na podwyższenie ceny jednej z następujących okoliczności:

- 1) wzrostu kosztów transportu,
- 2) wzrostu opłat urzędowych, podatków lub opłat należnych za takie usługi, jak lotniskowe, załadunkowe lub przeładunkowe w portach morskich i lotniczych,
- 3) wzrostu kursów walut.

Takie sformułowanie art. 17 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych oznacza, iż przyczyny mogące mieć wpływ na wzrost ceny wymienione w powyższym artykule stanowią katalog zamknięty co powoduje, iż wzrost ceny usługi turystycznej po podpisaniu umowy może nastąpić tylko z przyczyn wymienionych w art. 17 ust. 1.

Jednakże, zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy o usługach turystycznych cena ustalona w umowie nie może być podwyższona w okresie 20 dni przed datą wyjazdu.

Biuro ustosunkowując się do zarzutu wyjaśniło, iż trwają prace nad nowym katalogiem Biura, w którym zostaną naniesione stosowne poprawki sugerowane przez Urząd. Biuro zadeklarowało jednocześnie, iż w punkcie **3.8** termin czternastodniowy zostanie zastąpiony terminem dwudziestodniowym.

W piśmie z dnia 8 sierpnia 2003 r. Biuro przedstawiło zmienione brzmienie kwestionowanych przez Prezesa Urzędu zapisów.

Zapis **3.7** otrzymał brzmienie: „*W przypadku cen imprez podanych w USD (lub w innej walucie obcej) ich przeliczanie na złotówki następuje według kursu USD (lub innej waluty obcej/sprzedaż pieniądza) B.P.H. P.B.K. S.A. (Bank kredytowy) z dnia dopłaty do całej należności według kwoty ofertowej płatnej w biurze.*”

Natomiast zapis **3.8** otrzymał następujące brzmienie: „*Cena ustalona w umowie może być podwyższona nie później niż 20 dni przed datą wyjazdu na imprezę turystyczną, jeżeli jest to uzasadnione:*

- a) *wzrostem kosztów transportu,*
- b) *wzrostem opłat urzędowych, podatków lub opłat należnych za takie usługi jak: lotniskowe, załadunkowe, lub przeładunkowe w portach morskich i lotniczych,*
- c) *wzrostem kursów walut.*

Uzupełnieniem przedmiotowych wyjaśnień były przesłane przez Biuro, pismem z dnia 11 września 2003 r. zmienione „*Warunki uczestnictwa*” wraz z „*Umową o świadczenie usług turystycznych*”.

Należy zauważyć, iż kwestionowana przez Prezesa Urzędu w postanowieniu o wszczęciu postępowania treść zapisów **3.7** i **3.8** została zamieszczona w pkt **3.6** zmienionych „*Warunków uczestnictwa*”.

Na wezwanie Prezesa Urzędu Biuro skreśliło z „*Warunków uczestnictwa*” zapis pkt **3.6**.

Stosownie do art. 358 § 1 Kodeksu cywilnego, gdzie wyrażona została „zasada walutowości” „*z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, zobowiązania pieniężne na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej mogą być wyrażone tylko w pieniądzu polskim.*”.

Należy zaznaczyć, iż zobowiązanie pieniężne jest szczególnym rodzajem zobowiązania, w którym przedmiotem świadczenia jest określona suma pieniężna. (*vide*: „Kodeks cywilny. Komentarz” pod redakcją K. Pietrzykowskiego Tom I, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 1997, str. 603).

Biuro ustosunkowując się do zarzutu, iż podawanie cen w walucie obcej może stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na naruszeniu „zasady walutowości” wyjaśniło, że podanie ceny w dolarach USD z wyraźnym wskazaniem wg

jakiego kursu jest przeliczany na PLN w dniu dopłaty klienta do imprezy, wydaje się być uczciwym rozwiązaniem wobec klientów Biura.

Biuro wyjaśniło, iż ceny jakie otrzymuje np. z linii lotniczych, ambasad (wizy) są podawane właśnie w dolarach USD. W opinii Biura, podawanie cen w PLN wiązało by się z ryzykiem skoku kursu dolara niekiedy nawet więcej niż 10%

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 86, poz. 804 z późn. zm.), przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Zatem przesłankami zastosowania normy wyinterpretowanej z art. 23a ust. 1 powołanej ustawy w przedmiotowej sprawie jest wykazanie: bezprawności działań przedsiębiorcy, godzenia tych działań w interes konsumenta, naruszania zbiorowego interesu konsumentów. Tworząc w art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów katalog działań, które będą uznawane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów ustawodawca posłużył się zwrotem „w szczególności”. Oznacza to, że wskazany w przedmiotowym zapisie katalog ma charakter przykładowy.

Zgodnie z uzasadnieniem projektu rządowego ustawy z dnia 5 lipca 2002 r., nowelizującej ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów „Same przepisy art. 23a – 23d nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw, ale także zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów” (druk sejmowy nr 366, s. 20). Przepisy regulujące postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w przeważającej mierze mają charakter procesowy. Normy materialnoprawne istotne z punktu widzenia wydania decyzji znajdują się w innych ustawach, poza ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu, wydając decyzję, o jakiej mowa w art. 23c ustawy, musi zatem zastosować inne ustawy i na podstawie ich przepisów ocenić, czy działanie przedsiębiorcy było bezprawne.

Odnosnie pkt I decyzji.

Przesłankami zastosowania art. 23a ust. 1 powołanej ustawy w przedmiotowej sprawie jest wykazanie: bezprawności działań przedsiębiorcy, polegających na stosowaniu przez Biuro zapisów sprzecznych z ustawą o usługach turystycznych.

W opinii Prezesa Urzędu, wprowadzanie przez Biuro w punkcie **3.7** „*Ogólnych warunków uczestnictwa (...)*” zapisu umożliwiającego podwyższenie ceny z powodu wzrostu tzw. cen transakcyjnych było sprzeczne z dyspozycją art. 17 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych.

Należy zauważyć, iż nie wiadomo co organizator rozumie pod pojęciem „cen transakcyjnych.” Takie sformułowanie mogło powodować dużą dowolność jeśli chodzi o interpretację przedmiotowego zapisu, a także stwarzało możliwość podwyższenia tej ceny z przyczyn innych niż zostały wymienione w artykule 17 ust. 1, co było działaniem bezprawnym.

Zdaniem Prezesa Urzędu, jako przykład należy tutaj podać sytuacje, gdy usługodawca zagraniczny, podnosi cenę ze względu na inflację w swoim kraju czy wzrost cen hotelowych, ryzyko takiego działania ponosi wtedy organizator turystyczny. Nie może on obciążać tymi kosztami klienta. Wprowadzenie przez Biuro do pkt **3.7** zapisu umożliwiającego podwyższenie ceny w przypadku zmiany tzw. „cen transakcyjnych”, stwarzało – w opinii Prezesa Urzędu - taką możliwość.

Natomiast wprowadzanie przez Biuro w punkcie 3.8 „*Ogólnych warunków uczestnictwa (...)*” zapisu umożliwiającego podwyższenie ceny imprezy do 14 dni przed jej rozpoczęciem było – w opinii Prezesa Urzędu - sprzeczne z dyspozycją art. 17 ust. 2 ustawy o usługach turystycznych.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 cena ustalona w umowie nie może być podwyższona w okresie 20 dni przed datą wyjazdu. W opinii Prezesa Urzędu, takie sformułowanie przedmiotowego artykułu oznacza również, iż klient powinien być poinformowany o zmianie ceny nie później niż w okresie 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.

W opinii Prezesa Urzędu, zakwestionowane w przedmiotowej decyzji, działania Biura godzą w zbiorowy interes konsumentów. Do stwierdzenia stosowania przedmiotowej praktyki, niezbędne jest wykazanie, iż bezprawne działania przedsiębiorcy godzące w interes konsumentów, dotyczą tzw. zbiorowego interesu konsumentów. Zgodnie z art. 23a ust. 1 zd. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zbiorowym interesem konsumentów nie jest suma indywidualnych interesów konsumentów. Działania przedsiębiorcy muszą zatem dotykać ogółu konsumentów naruszając ich prawa na szeroką skalę.

W opinii Prezesa Urzędu, w przedmiotowej sprawie, mamy do czynienia z naruszeniem zbiorowego interesu konsumentów, bowiem kwestionowane zachowanie Biura dotyczy z góry nieokreślonej liczby konsumentów.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych oraz analizy obowiązującego stanu prawnego należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie został naruszony zbiorowy interes konsumentów, poprzez bezprawne działanie Biura polegające na stosowaniu zapisów niezgodnych z ustawą o usługach turystycznych.

W związku z powyższym stosowanie przez Biuro zapisów niezgodnych z przepisami ustawy o usługach turystycznych, zdaniem Prezesa Urzędu stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Jednocześnie wobec wycofania się przez Biuro ze stosowania zapisów sprzecznych z ustawą o usługach turystycznych należy stwierdzić, iż praktyka ta została zaprzestana.

Zgodnie z art. 23c ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, elementem koniecznym decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów musi być nakaz zaniechania stosowania takich praktyk.

Zaprzestanie stosowania praktyk przez przedsiębiorcę przed wszczęciem postępowania nie uzasadnia odmowy wszczęcia postępowania. Zgodnie z art. 100g ww. ustawy nie wszczyna się postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jeżeli od końca roku, w którym zaprzestano ich stosowania upłynął rok. Na tej podstawie należy zatem wnioskować, że intencją ustawodawcy jest prowadzenie postępowania nawet wówczas, gdy przedsiębiorca zaprzestał stosowania przedmiotowych praktyk.

Postępowanie powinno zostać zakończone wydaniem decyzji na podstawie art. 23c ustawy, jeżeli uznaje się praktyki za naruszające zbiorowe interesy konsumentów, lub na podstawie art. 23d ustawy, w razie stwierdzenia, że dana praktyka nie narusza zbiorowych interesów konsumentów. Brak w ustawie wyraźnego przepisu (analogicznego do art. 10 ww. ustawy w stosunku do praktyk ograniczających konkurencję), który pozwalałby na uznanie stosowanej praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i jednocześnie stwierdzającej zaniechanie jej stosowania.

Zgodnie z powyższym nawet jeżeli zaprzestano praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może na podstawie art. 23c ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wydać decyzję, w której

uzna praktyki za naruszające zbiorowe interesy konsumentów oraz nakaże przedsiębiorcy zaniechania ich stosowania.

Stąd nie można uznać że zaprzestanie przez Biuro stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów powodowałoby bezprzedmiotowość postępowania w sprawie, skutkującą jego umorzeniem.

Odnosnie pkt II decyzji.

Zdaniem Prezesa Urzędu, podawanie w walucie obcej (dolarach USA) cen za oferowane przez Biuro usługi nie narusza zbiorowych interesów konsumentów.

Zgodnie z „zasadą walutowości” wyrażoną w art. 358 § 1 k.c. „z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, zobowiązania pieniężne na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej mogą być wyrażone tylko w pieniądzu polskim.”.

Należy zaznaczyć, iż zobowiązanie jest stosunkiem prawnym, w którym jedna osoba (wierzyciel) może żądać od drugiej (dłużnik) świadczenia, a ta ostatnia powinna to świadczenie spełnić. Zobowiązanie jest przede wszystkim stosunkiem stwarzającym więź, która ma charakter prawny. W przypadku zobowiązań pieniężnych przedmiotem świadczenia jest określona wartość ekonomiczna pod postacią sumy pieniężnej wyrażonej w jakis jednostkach pieniężnych.

Mając na względzie przedstawioną powyżej „zasadę walutowości” Prezes Urzędu zakwestionował działania Biura polegające na podawaniu cen w walucie obcej (dolarach USA).

Ustosunkowując się do przedstawionego zarzutu Biuro wyjaśniło, iż ceny w USD podawane są z wyraźnym wskazaniem wg jakiego kursu dolar jest przeliczany na PLN w dniu dopłaty klienta do imprezy. Jednocześnie Biuro podkreśliło, iż ceny jakie Biuro otrzymuje np. z linii lotniczych, ambasad (wizy) są podawane w USD.

Biuro zaznaczyło, iż podawanie cen w walucie polskiej wiąże się z ryzykiem skoku kursu dolara niekiedy więcej niż 10%.

Mając na względzie wyjaśnienia Biura, a także analizę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach przedmiotowego postępowania, Prezes Urzędu zważył, iż podawana przez Biuro cena stanowi „ofertę”, a dopiero zawarcie umowy reguluje zobowiązania między stronami, w tym zobowiązania pieniężne.

Prezes Urzędu stwierdził również, iż podawanie przez Biuro w „Umowie” informacji, iż dopłata do całej należności następuje w pieniądzu polskim po kursie sprzedaży (dolar USA bądź inna waluta) z dnia dokonywania dopłaty, można uznać za wprowadzenie „klauzuli waloryzacyjnej”, która jest odstępstwem od „zasady walutowości”, wyrażonej w art. 358 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 358¹ § 2 k.c. gdzie wyrażona jest „klauzula waloryzacyjna” - „strony mogą zastrzec w umowie, że wysokość świadczenia pieniężnego zostanie ustalona według innego niż pieniądz miernika wartości.”

Pomimo użytego w omawianej regulacji sformułowania „(...) według innego niż pieniądz (...)”, nie budzi wątpliwości, że stosowanym miernikiem wartości mogą być także waluty obce.³

W związku z powyższym „miernikiem wartości” w umowie zawieranej przez Biuro z konsumentem jest kurs dolara amerykańskiego (bądź kurs innej waluty obcej) z dnia dokonywania dopłaty do całkowitej kwoty imprezy.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż podawanie przez Biuro cen w walucie obcej nie stanowi praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na naruszeniu „zasady walutowości” wyrażonej w art. 358 § 1 k.c.

³ W. Czachórski, „Zobowiązania”, Wydawnictwo Prawnicze PWN, Warszawa 1999, s. 88.

Wobec powyższego orzeka się, jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie.

Otrzymuje:

BIURO PODRÓŻY
NIL – POL TOUR
ul. Marszałkowska 138/56
00 – 004 Warszawa

